

Budapest Környéki Törvényszék
1.G. 41.074/2015/10.

Dr. Némethi Gábor (1123 Budapest, Táltos utca 15/B.) ügyvéd által képviselt [redacted]) felperesnek -
Imre Ügyvédi Iroda (ügyintéző: [redacted]) által
képviselet OTP Jelzálogbank Zrt. (1051 Budapest, Nádor utca 21.) II. rendű alperes, [redacted]
[redacted] rendű alperes ellen **szerződés érvénytelensége** iránt indított
perében a bíróság meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A bíróság megállapítja, hogy a felek között 2007. december 12. napján létrejött [redacted] számú DEVIZÁBAN NYILVÁNTARTOTT JELZÁLOG-TÍPUSÚ KÖLCSÖNSZERZŐDÉS III. pontjának az alábbi rendelkezése, miszerint

„A Szerződő felek megállapodnak abban, hogy jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az Adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként, az Adósoknak a Hitelezőnél vezetett számlái és a Hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el.

Az Adósok és a Zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az Adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is, a Hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

tisztességtelen.

A fenti rendelkezés 2007. december 12. napjától nem jelent kötelezettséget a felperesre nézve.

A bíróság kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 (tizenöt) nap alatt 12.700,- (tizenkettőezer-hétszáz) forint perköltséget.

A bíróság kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000,- (harminchatezer) forint eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül jelen bíróságnál írásban, 5 példányban előterjesztett, de a Fővárosi Ítéltáblához címzett **fellebbezéssel** lehet élni.

A bíró tájékoztatja a feleket, hogy a Pp. 73/A.§ a.) pontja szerint a jogi képviselő kötelező az Ítéltábla előtti eljárásban az ítélet, valamint az ügy érdemében hozott végzések ellen fellebbezést (csatlakozó fellebbezést) előterjesztő fél számára.

Ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére, vagy összegére, a meg nem fizetett illeték vagy állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, csak az előzetesen végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel, vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos, illetve a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul - és a felek tárgyalás tartását nem kérték - a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el.

A felek közösen kérhetik, hogy a fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálja el. A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, a felek bármelyikének kérelmére azonban tárgyalást tart. Tárgyalás tartását a fellebbező fél a fellebbezésében kérheti.

INDOKOLÁS

2007. december 12. napján II. rendű alperes, azaz az OTP Jelzálogbank Zrt., mint jelzálogjogosult és hitelező, továbbá a felperes, mint adós és zálogkötelezett, illetőleg III. rendű alperes, mint adós és zálogkötelezett között Devizában Nyilvántartott Jelzálog-típusú Kölcsönszerződés jött létre [redacted] szám alatt.

Előzményként a felek rögzítették, hogy az adósok, valamint a hitelező és az OTP Bank között 2003. november 15. napján Lakásvásárlás megnevezésű kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján az OTP Bank az adósok részére 4.300.000,- Ft összegű kölcsönt folyósított. Jelen kölcsönügylet célja az eredeti szerződés alapján folyósított kölcsönösszeg egy összegben való törlesztése a közjegyzői okiratban foglaltak alapján folyósított kölcsönösszeg átutalásával. A kölcsön összegét a felek 5.000.000,- Ft-ban állapították meg.

A III. pontban a felek megállapodtak abban, hogy a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként az adósok a hitelezőknél vezetett számlái és a hitelezők vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el.

Az adósok és a zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is a hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.

A bíróság a fenti **tényállást** a felek előadása és általuk csatolt iratok alapján állapította meg.

Felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a felek között 1104326 sorszámú létrejött szerződés III. pontjában rögzített kikötés miszerint „A szerződő

felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt Kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirat tanúsításaként az adósok a hitelezőknél vezetett számlái és a hitelezők vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el.

Az adósok és a zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is a hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa” tisztességtelen. Előadta, hogy a felek között a fenti számú kölcsönszerződés jött létre.

Álláspontja szerint az általa megjelölt, általános szerződési feltételként megfogalmazott mondatok szerint kizárólag a bank által készített kimutatásokat kell adósok is elfogadnia, ez alapján készülhet a közjegyzői ténytanúsítvány. Ezzel az egyoldalú adatközlés alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben a fogyasztó hátrányára állapítják meg a bizonyítási terhet. Az idézett részekben a felperes annak elfogadására kötelezte magát, hogy a tartozásának mindenkori összege a bank egyoldalú nyilatkozata alapján kerül megállapításra, és az annak alapján kiállított közjegyzői okirat a tartozás behajtására irányuló közvetlen végrehajtás alapjául szolgál.

Hivatkozott arra, hogy a szerződés részévé vált kötelezettségvállalás a 18/1999. (II. 05.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontja értelmében a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül az a szerződési feltétel, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja; kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy a teljesítés szerződésszerű-e; és a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. Felperes utóbb hivatkozott továbbá az i) pontban foglaltakra is, amely kimondja, hogy tisztességtelennek minősül az a feltétel, amely a fogyasztói jog érvényesítését megnehezíti.

Megállapítható, hogy a perrel érintett kikötés mintegy „biankó tartozáselismerés” egyoldalúan a bankot jogosítja fel arra, hogy a szerződésben foglaltakat értelmezve kinyilatkoztassa, mennyi az adós aktuális tartozása, illetőleg szerződésszerű-e a teljesítés. Utóbbit arra tekintettel lehet kimondani, hogy leggyakrabban a szerződés felmondása kapcsán kerül sor közjegyzői ténytanúsítvány kiállítására, és a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal történő ellátására, melyre az adós lehetőséget, hogy az adós előre ismeri a tartozásból következő szerződésszegést, melyre a hitelező jogszerű felmondást alapíthat. A kérdéses kikötésre tekintettel a bank úgy is követelést érvényesíthet, ha követelést állít, függetlenül attól, hogy az jogszerűen megilleti-e. Az adós ilyen esetben végrehajtás megszüntetési, illetőleg korlátozási per megindítására kényszerül, ahol őt terheli annak bizonyítása, hogy a végrehajtani kért követelés érvényesen nem jött létre.

Jogszabály által megállapított tisztességtelenségről van szó, ebből fakadóan a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerint az idézett rendelkezés semmis, azaz figyelmen kívül kell hagyni, és nélküle is teljesíthető a szerződés. Ezt támasztja alá a Tanács 93/13 EGK irányelvének 6. cikk (1) bekezdésében foglaltak is. Megítélése szerint a fent megjelölt irányelvben rögzítettek a jogkövetkezmények tekintetében megerősítik a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazhatóságát, mely szerint a tisztességtelen rész nem alkalmazható. Az európai irányelvvel összhangban álló értelmezés kötelezettségét és a vele ellentétes nemzeti jogszabály figyelmen kívül hagyását eredményező ún. „kizáró hatály” elvét erősítette meg a Bíróság a C-441/93 és a C-194/94 számú ügyekben is. 2014.3154 számú BDT értelmében az Európai Unió Bíróságának az uniós jog értelmezése tárgyában tett ítéleti megállapításai kötelezőek a tagállami bíróságokra nézve. Tisztességtelen rész elhagyásának számszerű kihatása nincsen a felek szerződésére, a felek elszámolását nem befolyásolja.

Alperes kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását.

Hangsúlyozta, hogy a 2007. december 12. napján kelt Kölcsönszerződés III. pontjának keresetben

idézett rendelkezése nem fordítja a felperes hátrányára a bizonyítási terhet.

II. rendű alperes a folyósított deviza alapú kölcsönöket a folyósítástól a szerződés, illetve a követelés megszűnéséig a pénzügyi, számviteli könyveiben és a nyilvántartásaiban a 250/2000. (XII. 24.) Kormányrendeletben előírt szabályoknak megfelelően ügyletenként külön, devizában is meghatározva naponta nyilvántartja, a nyilvántartás napján érvényes árfolyamokon. Ezen automatizmusra épült nyilvántartás biztosítja a tartozás összegének pontos, naprakész és objektív meghatározását, amely a szerződéses kondíciók alapján kerül automatikusan kiszámításra. II. rendű alperesnek jogszabályi kötelezettségénél fogva kell a felperes tartozásáról naprakész nyilvántartást vezetnie, így a II. rendű alperesre hárul annak bizonyítása, hogy mennyi a tartozás összege, a befizetések elszámolása hogyan történt stb., azaz a bizonyítási kötelezettség a II. rendű alperest terheli, a felperesnek nincs bizonyítási kötelezettsége. Felperes legfeljebb ellenbizonyíthat arra vonatkozóan, hogy II. rendű alperes nyilvántartása nem megfelelő. A bizonyítási teher megfordulásáról csak abban az esetben lehet beszélni, ha II. rendű alperes a tartozásról nyilvántartást egyáltalán nem vezetne, és a felperesnek kellene bizonyítania a tartozás mindenkori összegét.

Hivatkozott a fogyasztónak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvény 20/B. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra. Ez alapján hangsúlyozta, hogy a jogalkotó nem vitásan a hitelnyújtó pénzügyi intézményhez telepítette a követelésének bizonyítására vonatkozó kötelezettséget azzal, hogy az annak teljesítésére vonatkozó fogyasztóvédelmi szempontból releváns szabályokat -egyben a kölcsönszerződés felmondásának előfeltételét- a törvényes szükséges részletezettséggel meghatározta. A szerződő felek a kölcsönszerződésben arról állapodtak meg egymással, hogy a pénzügyi intézmény miként tesz eleget a fennálló tartozás összege bizonyítására vonatkozó kötelezettségének, és a követelésnek az alperesi nyilvántartásokkal való összhangját közjegyzői ténytanúsítvány igazolja. Semmi nem tiltja, sőt kifejezetten indokolt is, hogy a pénzügyi intézmény az általa nyújtott kölcsönrel összefüggő követelését az erre a célra is szolgáló nyilvántartása alapján állapítsa meg. A banki kimutatások, nyilvántartások jelentik ugyanis azt az adatbázist, amely alkalmas a befolyt összegek, valamint a kintlévőségek korrekt és átlátható elszámolásának biztosítására.

A jogalkotó ezt a megközelítést egyébként nemcsak a felmondás előtti tájékoztatással összefüggésben tette magáévá, hanem a szerződéses jogviszony fennállása alatt, valamint a szerződés lejártakor teljesítendő ún. időszakos tájékoztatás során is. Ekörben hivatkozott a Hpt. 275. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Ez a rendelkezés módot ad az adósnak arra, hogy a részére nyújtott tájékoztatás tartalmát vitassa, azzal szemben kifogással éljen. Ez a kifogásolási jog nem érinti az ügyfél ún. panaszjogát. A jelenleg hatályos A pénzügyi szervezetek panaszkezelésére vonatkozó szabályokról szóló 28/2014. (VII. 23.) MNB rendelet 2. § (4) bekezdése alapján az ügyfél többek között panasszal fordulhat a pénzügyi intézményhez a részére történt teljesítés valamely hibájából, illetve mulasztással összefüggésben. Így, ha az intézmény nem tesz eleget a törvényben előírt tájékoztatási kötelezettségének, vagy ha az adós a megítélése szerint nem alkalmas rendeltetése betöltésére, az adós kérheti ezzel összefüggő panaszának kivizsgálását. A döntéssel szemben a fogyasztót jogorvoslat illeti meg.

Amennyiben a felek a szerződésben megállapodnak egymással arról, hogy a pénzügyi intézmény által vezetett könyvekből kiolvasott követelést kell az adós tartozásának tekinteni azzal, hogy a pénzügyi intézménynek az erre vonatkozó állítását közjegyzői tanúsítvány hitelesíti, úgy az erre vonatkozó szerződéses kikötés nem minősülhet tisztességtelennek. A fogyasztóvédelmi szempontokat az által kívánta érvényre juttatni, hogy részletesen előírta a pénzügyi intézményt a kölcsönszerződés alapján terhelő tájékoztatási kötelezettség tartalmát azzal, hogy lehetővé tette az adós számára, hogy a banki nyilvántartásokból részletes (havi bontásban történő) elszámolásra tartson igényt.

A Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési feltétel, ha azt

jogszabály állapítja meg, vagy jogszabály előírásának megfelelően határozzák meg. Ebből pedig az következik, hogy nem ütközik a tisztességtelen szerződési kikötés tilalmába az olyan tartalmú szerződéses megállapodás, amely az adós tartozása fennállását és mértékét bizonyítottan fogadja el, feltéve, hogy a pénzügyi intézmény a törvényi rendelkezéseket betartva teljesíti a fogyasztóval szemben fennálló tájékoztatási és forgalmi összesítő közlésére vonatkozó kötelezettségét, és a közjegyző az adóssal közölt követelés összegéről -a Hpt.-ben előírt részletezés szerint, valamint a közjegyzői igazságszolgáltatási jellegű szolgáltatásra irányadó törvényi követelményeket betartva-tanúsítványt állít ki.

Jelen perbeli kölcsönszerződésben II. rendű alperes és felperes a II. rendű alperest terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítésének módjáról állapodtak meg egymással. Ennek során olyan megoldást választottak, amely mindkét fél érdekeit figyelembe véve korrekt és ésszerű metódust ír elő az adós esetleges tartozásának a számbavételére, és ezzel összefüggésben a II. rendű alperes részéről történő bizonyításra. Mivel a szerződő felek ezzel összefüggő megállapodása maradéktalanul megfelel a Hpt.-nek, az általános szerződési feltétel jogszerű és tisztességes. Így a szerződés III. pontjában kikötött szerződési feltétel nem ütközik a 18/1999. (II. 05.) Kormányrendelet rendelkezéseibe.

A felperes keresete **alapos**.

Felperes a felek között 2007. december 12. napján létrejött perbeli szerződés keresetben megjelölt okokból eredő érvénytelenségének megállapítását kérte.

Tekintve, hogy a perbeli szerződéses rendelkezés alapján a felek részéről teljesítés nem történt, a felperes a tisztességtelenség megállapítása iránt előterjeszthette keresetét.

Rögzíti a bíróság, hogy valamely szerződés vagy szerződési feltétel érvénytelensége a *szerződéskötés időpontjára* vetítve vizsgálható, mivel az érvénytelenség immanens tartalmi eleme az, hogy a szerződés vagy annak egy része már a szerződés megkötésének időpontjában valamilyen jogi hibában szenved (Szegedi Ítéltábla II.Pf. 20.116/2016/4.), ezért arra jogot alapítani nem lehet. Ez egyben azt is jelenti, hogy a perbeli szerződés érvénytelenségének megítélése során a Ptk.-nak és a Hpt.-nek a szerződéskötéskor, azaz 2007. december 12. napján hatályos rendelkezései az irányadóak.

A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A (2) bekezdés szerint a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel vagy más szerződésekkel való kapcsolatát.

A (3) bekezdés szerint külön jogszabály meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyek a fogyasztói szerződésben tisztességtelenségnek minősülnek, vagy amelyeket az ellenkező bizonyításig tisztességtelenségnek kell tekinteni.

Az (5) bekezdés szerint nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési feltétel, ha azt jogszabály állapítja meg vagy jogszabály előírásának megfelelően határozzák meg.

A Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerint a fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis. A semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.

A fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.05.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely

- a) a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja,
- b) kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy a teljesítése szerződésszerű-e,
- i) kizárja vagy korlátozza a fogyasztó jogszabályban vagy a felek közötti megállapodáson alapuló igényérvényesítési lehetőségeit, kivéve, ha azt egyben más jogszabály által meghatározott vita rendezési móddal helyettesíti,
- j) a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Alperes hivatkozott arra, hogy a felperes által megjelölt szerződési feltétel nem minősül tisztességtelennek, figyelemmel a Ptk. 209. § (6) bekezdésében foglaltakra, mivel a jogalkotó a hitelnyújtó pénzügyi intézményhez telepítette a követelés bizonyítására vonatkozó kötelezettséget az Fhtv. és a Hpt. szabályai értelmében, és az ebben foglalt kötelezettséget teljesíti az alperes.

A bíróság nem osztja az alperes hivatkozását akörben, hogy a perbeli rendelkezés jogszabályoknak megfelel.

Rögzíti a bíróság, hogy a fentiek értelmében a szerződés érvénytelenségét a szerződéskötéskor fennálló jogszabályok alapján kell vizsgálni. Az alperes által hivatkozott jogszabályok, így az Fhtv., a továbbá az új Hpt. 275. §-a is a szerződés megkötését követően léptek hatályba, azaz a szerződés megkötésekor a követelés bizonyítására vonatkozó alperesi kötelezettség tekintetében nem tartalmazott előírást az alperes által hivatkozott jogszabály.

Megjegyzi továbbá a bíróság az alperes által hivatkozott jogszabályokkal összefüggésben, hogy azok valóban a pénzügyi intézményhez telepítették a pénzügyi intézmény követelésének bizonyítására vonatkozó kötelezettséget. A perbeli szerződéses rendelkezés azonban ezen bizonyítási kötelezettséget fordítja meg a fogyasztó hátrányára a közjegyzői ténytanúsítvány közokirati jellegére tekintettel, azaz a szerződésben foglaltak nem állnak összhangban a jogszabályokkal.

Mindebből következően a bíróság a perbeli rendelkezések tisztességtelenségét vizsgálta.

Nem vitás, hogy a felperes által megjelölt perbeli szerződéses rendelkezés a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltételnek minősül, azaz vizsgálható a tisztességtelenség szempontjából.

A bíróság álláspontja szerint a perbeli szerződéses rendelkezés a jóhiszeműség és tisztesség követelményének a sérelmével egyoldalúan és indokolatlanul a fogyasztó hátrányára bontja meg a szerződésből fakadó jogosultságok és kötelezettségek egyensúlyát az alábbiak szerint.

Alperes hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződésben pusztán a II. rendű alperest terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítésének módjáról állapotok meg. A bíróság álláspontja szerint a szerződéses rendelkezésben a felperes nem pusztán a tartozás tanúsításának a módját fogadta el.

Ugyanis a közjegyzői tanúsítványt a tartozás mindenkori összegének közokirati tanúsításaként fogadta el, annak alávetette magát, hogy a tartozása mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző.

A perbeli szerződéses rendelkezése alkalmas arra -mivel a közjegyzői ténytanúsítvány az alperesnél vezetett számlák, alperes vonatkozó bizonylatai alapján készült-, hogy a szerződés bármely feltételének értelmezésére, különösen az elszámolásra és a visszafizetésre vonatkozó feltételek értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet, azaz az alperest egyoldalúan jogosítja. Ennélfogva a perbeli rendelkezés a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja értelmében tisztességtelen.

A perbeli kikötés kizárólag a bank nyilvántartásait, számláit, bizonylatait tekintette irányadónak és elfogadtatta azt az ügyféllel, hogy a bank által ez alapján kimunkált és meghatározott tartozás szolgáljon olyan közokirat alapjául, amelyre tekintettel végrehajtási eljárás kezdeményezhető. Ez magába foglalja azt is, hogy annak megállapítására, hogy a felperes szerződésszerűen teljesített, kizárólag az alperes jogosult, kizárólag a saját nyilvántartásai és könyvei alapján. A bíróság álláspontja szerint a kikötés megfelel a hivatkozott Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjának, ezért tisztességtelen.

A kikötés következménye az is, hogy a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára megváltoztatja. Ugyanis a szerződéses kikötésen alapuló közjegyzői okirat közokirati jellege folytán a bank fogyasztói szerződésen alapuló fogyasztóval szembeni igényérvényesítése esetén a Polgári Perrendtartás bizonyítási kötelezettségre és bizonyítási teherre vonatkozó szabályai (Pp. 3. § (3) bekezdés, 164. § (1) bekezdés) nem érvényesülnek. Azaz a perbeli közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben az adós felperes a Pp. 195. § (6) bekezdése alapján ellenbizonyításra kényszerül annak bizonyítására, hogy a közokiratban foglalt adat, tény nem felel meg a valóságnak. Ebből következőleg pedig megállapítható, hogy a perbeli rendelkezéssel a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja is megvalósul, azaz a perbeli rendelkezés ezen okból adódóan is tisztességtelen.

A bíróság nem osztotta a felperesnek arra való hivatkozását, hogy a perbeli szerződéses rendelkezés a hivatkozott Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés i) pontja értelmében is tisztességtelennek minősül. Az i) pont alapvetően az igényérvényesítési lehetőséget kizáró vagy korlátozó rendelkezések tisztességtelenségét határozza meg. A perbeli szerződéses rendelkezés azonban a bíróság álláspontja szerint a felperes igényérvényesítési lehetőségeit nem zárja ki és nem korlátozza; felperes az alperessel szembeni igényét érvényesítheti. Tény, hogy az igényérvényesítés során, azon belül a bizonyítási eljárás alkalmával a felperes meghatározott módon érvényesítheti az igényét, hiszen a bizonyítási teher alakulását a közjegyzői ténytanúsítvány meghatározza. Ez alapján azonban kizárólag az igényérvényesítés módja korlátozott, nem az igényérvényesítés lehetősége. A bíróság álláspontja szerint tehát a felperesi Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés i) pontjára való hivatkozás nem alapos.

A fentiek értelmében a bíróság megállapította a perbeli kölcsönszerződés III. pontja felperes által megjelölt rendelkezéseinek tisztességtelenségét.

A bíróság a perköltségről a Pp. 78. § értelmében döntött, miszerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni. Ennek megfelelően kötelezte a bíróság a II. rendű alperest a felperesnek járó ügyvédi munkadíj és a felperesi költségmentesség folytán le nem rótt eljárás illeték megfizetésére.

A bíróság a felperesnek járó ügyvédi munkadíj mértékéről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése alapján döntött, figyelemmel arra, hogy felperesi képviselő az ítélet tárgyát képező módosított kereseti kérelem tekintetében 1 beadványt terjesztett elő és 1 (25 perces) tárgyaláson jelent meg. A bíróság felperesi ügyvédi munkadíj mértékét 10.000.-Ft + 2.700,- Ft Áfában, összesen

Budapest Környéki Törvényszék
1.G. 41.074/2015/10.

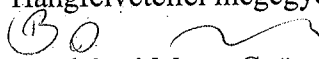
12.700,-Ft-ban állapította meg.

Budapest, 2016. szeptember 01.

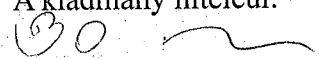
Dr. Sági Zsuzsanna s. k.
törvényszéki bíró

Az ítélet írásba foglalva: 2016. szeptember 01.

Hangfelvétellel megegyezően leírva: 2016. július 05.

Barabásné Matus Györgyi
tisztviselő

A kiadmány hitelül:

Barabásné Matus Györgyi
tisztviselő

